

[Steffensen.]

de møder et menneske, som i virkeligheden ikke er i stand til, har fuldmagt til eller føler trang til at forlige sagen."

Og i det andet høje ting var også hr. Thisted Knudsen inde på disse problemer og sagde:

„Hvis det ærede medlem fik en proces og mødte op i forligskommissionen i den tro, at her skulle man snakke forlig, ja, så ville det ærede medlem opleve, at den pågældende sagfører antagelig havde sendt sin yngste kontorist, og jeg tror ikke, det ærede medlem ville drøfte forlig med hende. Men sådan er det i praksis.“

Se, det er et spørgsmål, om man så ikke fra anden side måske modarbejder forligskommissionens arbejde, således at den ikke får virkelig mulighed for at udføre forligsarbejdet.

Jeg tror, man skal bibeholde forligskommissionerne. Jeg tror, de har deres mission. Jeg kan derfor ikke stemme for lovforslaget om ændringer i retsplejeloven, og hvad angår de to andre lovforslag, ønsker jeg at undlade at stemme.

Justitsministeren (Helga Pedersen): Jeg vil gerne takke for de bemærkninger, der er fremsat om disse lovforslag.

Det er fuldstændig rigtigt, som det ærede medlem fru Ingeborg Hansen fremhævede, at det i virkeligheden kun er en følge af vor såkaldte nye retsplejereform, at forligskommissionen nu er blevet overflødig. Den omstændighed, at vi her i Danmark har en meget formløs retspleje, har bevirket, at der ikke er den trang til dette element, som tidligere eksisterede indenfor vor civile retspleje. Jeg kunne også gøre opmærksom på, at svenske jurister i de seneste år har studeret vor retspleje og har fulgt det danske retsliv, og man er nu i Sverige gået over til en mundtlig og umiddelbar procedure, men forligskommissionerne har man ikke følt sig fristet til at kopiere. Hvis deres nytte havde været slående, skulle svenskerne nok have taget dem med.

Det ærede medlem hr. Elmquist rejste et lille problem vedrørende retsafgifterne og bemærkede, at han i og for sig kunne have ønsket en ændring i det forelagte lovforslag. Jeg vil gerne fremhæve, at for det første er den forhøjelse, der er tale om, kun en formel forhøjelse. Det fremgår også af bemærkningerne til lovforslaget, som det blev fremsat i det andet høje ting. Det er der fremhævet i slutningen af bemærkningerne, at forslaget om erlæggelse af fuld berammelsesafgift iøvrigt i de fleste tilfælde

kun formelt vil betyde en forhøjelse af gebyret, idet man i praksis plejer at udtage indkaldelse til forligskommissionen og stævning samtidig. Dernæst kunne man vel også henvise til, at dommeren rent praktisk altid kan lokke lidt med omkostningerne, så at der deri ligger en opmuntring til forlig.

Det ærede medlem hr. Steffensen kunne ikke gå ind for lovforslagene og fremhævede, at der efter hans skøn var mange muligheder for, at man kunne komme til en forståelse, ifald parterne mødte for forligskommissionen. Det ærede medlem undrede sig dernæst over, at det just var juristerne, der havde været ivrige efter at opfordre til ophævelse af forligskommissionerne. Jeg synes personlig ikke, det er mærkeligt, at en sådan henstilling er kommet fra juristerne. Det er dog dem, der dagligt arbejder med disse problemer. Jeg synes, det er lige så naturligt, at det er jurister, der er kommet med henstilling om ophævelse, som det er naturligt, at de protester, der har været rejst i denne sag, er kommet fra forligsmæglerne selv. De skulle vel egentlig være inhabile i spørgsmålet.

Jeg vil henvise det ærede medlem til de bemærkninger, der står i kommissionsbetænkningen side 23 vedrørende spørgsmålet om, hvad man kunne opnå ved det personlige fremmøde. Det er fremhævet her — med formandens tilladelse vil jeg gerne bringe et citat —, at det er diskutabelt,

„om det i vore dage i virkeligheden er samfundsmæssigt ønskeligt, at folk tvinges til at give møde i forligskommissionerne. Når det på forhånd er givet, at den pågældende ikke vil indgå på forlig, synes det at være unødvendigt at tvinge ham til at forlade sit arbejde i flere timer — ja, måske endog rejse til en anden by — med deraf følgende indtægtstab, måske for en ganske ubetydelig sags skyld“.

Videre er der så i betænkningen redegjort for, hvor mange arbejdstimer samfundet ville gå glip af, hvis en sådan ordning skulle gennemføres. Disse ting har været fremme i det udvalg, der behandlede sagen i det andet høje ting, og flertallet har taget stilling dertil.

Elmquist: Må jeg have lov til at sige til den højtærede justitsminister, at jeg har nok set, at det et eller andet sted står anført, at det ikke vil betyde nogen forøgelse af udgifterne, idet man som regel udtager indkaldelser til forlig og stævning samtidig; det er vist i betænkningen, det står. Jeg skal iøvrigt ikke diskutere spørgsmålet, idet jeg